

ხელისუფლება პასუხის აგებს
როგორც საკუთარ,
ის იპონებს მაცდომებზე

አዲስ አበባ

ერთმანეთს კონსერვატიზმი და რადიკალიზმი.

ეს ტერმინები, კონსერვატიზმი და რადიკალიზმი, დღეს ახლებულ შინაარსს იძენს. ურთულესი პროცესებითა და ცხოვრების დაბალი დონით გამარტინებული მისახლეობს უმრავლესობა არჩევანს ძველ და ახალ სტრუქტურებს შორის აკეთებს. კონსერვატორებს მიაჩნიათ, რომ მართვის ამჟამნედლ სისტემა რადიკალური შეცვლა არ სჭირდება და მხოლოდ ნაწილობრივ მოითხოვს განახლებას. რადიკალები კი ყველაფერს უარყოფენ, რაც სახელისუფლებო სტრუქტურების პროგრამებს და პროექტებს უკავშირდება. ორ ძალას შორის არავითარი შეხების წერტილი არ არსებობს. რადიკალებს უზნებობად მიაჩნიათ არათუ სელისუფლებასთან თანამშრომლობა, არამედ თვით სახელისუფლებო ბლოკის არსებობაც კი. თავის მხრივ, ხელისუფლება, ოპოზიციასთან თანამშრომლობის მზადყოფნის გამოხატვის მიუხედავად, რეალურად არავითარ კონტაქტებს არ ამყარებს ოპოზიციურ ძალებთან. ჩემი აზრით, უმთავრესი ისაა, რომ ამ ძალებს შორის კომპრომისზე საუბარიც ზედმეტია. და რადგან მათი თანამშრომლიბა ან შეთანხმება შეუძლებელია, ან თითქმის შეუძლებელი, საბოლოო ჯამში, სამოქალაქო დაპირისპირება შეიძლება გარდაუვალი გახდეს.

რატომ მაინცდამაინც ამ კონკრეტულ მომენტშია განსაკუთრებით სახიფათო სამოქალაქო

ჩვეულებრივ, დაპირისპირება პიქს არჩევნებისას აღწევს. ხელისუფლება, ოპოზიციის მსგავსად, ძალაუფლების დათმობასა არ აპირებს. ამბობენ, რომ არ შეიძლება არსებობდეს ორი სიმართლე - სიმართლე მხოლოდ ერთია და მას ალტერნატივა არა აქვს. ვის მხარესაა ამჯერად სიმართლე? ორივე მხარე გამეტებით არნაცნებს საზოგადოებას, რომ სამართლე მხოლოდ მის მხარესაა. ეს დავა ინერციით დაუსრულებლად შეიძლება გაგრძელდეს, თუკი მას წერტილი არ დაუსვა ელექტორატმა და არჩევნებმა. სხვა გზა არ არსებობს: თუ ცნობილ გამოთქმას ოდნავ გადავაკეთებთ, არჩევნები შეიძლება მოგვწონდეს ან არ მოგვწონდეს, ეს თითოეული ჩვენგანის გემოვნებაზეა დამოკიდებული, მაგრამ საზოგადოების უძრავლესობის ნების გამოხატვისათვის არჩევნებზე უკეთესი საშუალება ჯერაც არავის გამოუგონებია. სხვა საკითხია, ეს იქნება დემოკრატიული თუ გაყალბებული არჩევნები, ეს იქნება ღია და გამჭვირვალე თუ ფარსიფიცირებული კენჭისყრა, ეს იქნება სამართლიანი თუ უსამართლო არჩევნები. აი, ამგვარი დილების წინაშე დგას 2 ნოემბრის წინ ჩვენი ელექტორატი.

ლებაში მოსვლას. ერთნი კონიუნგტურას ასატანად მიიჩნევენ, მეორენი - ქვეყნის ძრიფესგანი მოდერნიზაციისკენ იხრებიან. არჩევანი თითქოს მარტივია, მაგრამ სინამდგომეში არაერთგვაროვანი მრნამსის და ცნობიერების ელექტორატისთვის გადაწყვეტილების მიღება არ არის ოლი. არსებობს თუ არა ბუნებაში საერთოდ და საქართველოში კერძოდ, ერთი სიმართლე? იმ ინგლისელი ჯენტლმენის მსგავსად, რომელიც მუდამ გამორიცხავს კატეგორიულობას და თაგახმარების დროსაც კი იტყვის - მე მგონი, წვიმსო, აბსლუტური სიმართლის ცნებას ვერ ვაღიარებ. სწორედ ამიტომ იძლევა არჩევნები უმრავლესობისა და უმცირესობის სიმართლეთა არსებობის შესაძლებლობას. დემოკრატიულ საზოგადოებაში უმცირესობის ინტერესებსაც ისევე სჭირდება პატივისცემა, როგორც უმრავლესობისას. მხოლოდ ეს ფაქტორი, უმრავლესობისა და უმცირესობის ინტერესების პატივისცემა და გათვალისწინება, ამთლიანებს ხალხს და ქვეყნას. მაგრამ არჩევნები არჩევნებია და უპირატესობა მაინც უმრავლესობის აზრს ენიჭება. როცა ჯორჯ ბუშისა და ელ ბორის საარჩევნო მარათონის ბოლო სტადია უსაშეველოდ ვაინერა, გორი ნებაყოფლობით გამოეთიშა ბრძოლას. მისი გადაწყვეტილების მოტივაცია ის იყო, რომ გამარჯვებულის გამოსავლენად დროის დაუსრულებლად გაჭიანურებას ხალ-

